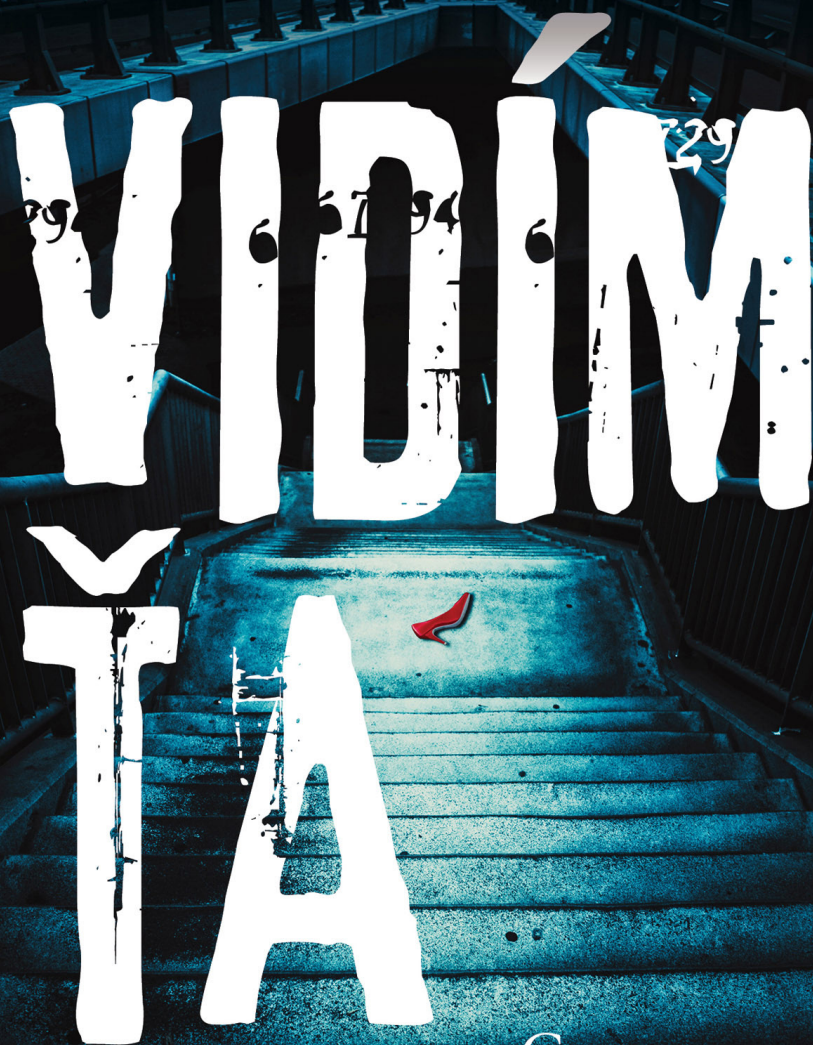


Kto sleduje tvoje kroky?

VIDÍM TVA



CLARE
MACKINTOSH

Ljndeni

Vidím ťa

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Clare Mackintosh

Vidím ťa – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.


ALBATROS MEDIA

Ljndeni

VIDÍM
ŤA

CLARE MACKINTOSH

VIDÍM
ŤA

Ljndeni

Copyright © Clare Mackintosh, 2016 Translation © Tamara Chovanová, 2020 Cover Design © Tereza Králová, 2020

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1925-4

ISBN e-knihy 978-80-566-1986-5 (1. zverejnenie, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-1987-2 (1. zverejnenie, 2020) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-1985-8 (1. zverejnenie, 2020) (ePDF)

Mojim rodičom, ktorí ma tak veľa naučili.

Podakovanie

Je všeobecne známe, že druhá kniha vie dať autorovi zabráť, a táto by sa nedostala na svetlo sveta bez podpory, vedenia a praktickej pomoci mnohých veľkorysých ľudí. Úprimne ďakujem Guyovi Mayhewovi, Davidovi Shipperleemu, Samovi Blackburnovi, Garymu Fergusonovi, Darrenovi Woodsovi a Joanne Harveyovej za pomoc pri rešeršovaní. Všetky chyby sú moje a pri písaní som výdatne používala umeleckú licenciu. Zvláštna vďaka patrí Andrewovi Robinsonovi, ktorý mi venoval toľko svojho času, že som ho obsadila do tejto knihy.

Ďakujem Charlotte Beresfordovej, Merilyn Daviesovej a Shanovi Kirkovi za plodné diskusie o zápletke a kontrolné čítanie a Sally Boormanovej, Rachel Lovelockovej a Paulovi Powellovi za to, že štedro zvyšovali ponuky na dobročinných aukciách o právo dať svoje meno nejakej postave.

Život spisovateľov je často osamelý. Môj život veľmi obohacujú komunity na Twitteri, Instagrame a Facebooku, ktorých členovia majú vždy naporúdzi povzbudivé slová, virtuálne poháre šampanského a nápady, ako pomenovať morča. V onlinovom aj skutočnom živote ma stále ohromuje veľkorysosť detektívkarských kolegov – neviem si predstaviť nič povzbudzujúcejšie. Spisovatelia sú skvelá partia.

Mám šťastie, že ma zastupuje najlepšia literárna agentka vo svojom odbore Sheila Crowleyová, a som nesmierne hrdá, že som autorkou agentúry Curtis Brown. Ďakujem najmä Rebecce Ritchiovej a Abbie Greavesovej za ich podporu.

Nebola by som ani spolovica taká dobrá autorka bez talentu a porozumenia mojej editorky Lucy Malagoniovej, je s ňou radosť pracovať. Tím vo vydavateľstve Little, Brown je výnimočný a ďakujem Kirsteen Astorovej, Rachel Wilkiovej, Emme Williamsovej, Thalii Proctorovej, Anne O'Brienovej, Andy Hineovej, Kate Hibbertovej a Helene Doreeovej za ich nadšenie a obetavosť.

Mala by existovať nejaká cena pre rodiny spisovateľov, ktorí sa musia vyrovnávať s náladovosťou, termínmi, prihorenými večerami a oneskoreným rozvážaním detí do školy. Keďže nemám nijaké medaily, venujem svoju lásku a vďaku Robovi, Joshovi, Evie a Georgeovi – ste svetlo môjho života a len vďaka vám môžem písať.

Napokon ďakujem z celého srdca kníhkupcom, knihovníkom a čitateľom, ktorým sa tak veľmi páčila moja prvá kniha *Prečo si ma tu nechaj?*, že sa z nej stal bestseller. Som vám veľmi vďačná a dúfam, že rovnako sa vám zapáči *Vidím ťa*.

*Každý deň robíš to isté.
Presne vieš, kam ideš.
A nielen ty.*

I

Muž stojí tak blízko za mnou, až mi od jeho dychu zvlhne šija. Pohnem nohu o pár centimetrov dopredu a pritisnem sa na sivý kabát, páchne ako mokrý pes. Mám pocit, že od začiatku novembra neprestalo pršať, a z rozhorúčených tiel natlačených na seba stúpa para. Na stehno sa mi tlačí príručný kufrík. Keď vlak hegne pri zatáčaní, udrží ma vo vzpriamenej polohe len masa okolitých ľudí, nechtiac sa opriem o sivý kabát, aby som udržala rovnováhu. Na zastávke Tower Hill vozeň vypluje zo desať cestujúcich a zhltnú ďalších dvadsať, všetci sú rozhodnutí dostať sa na víkend čím skôr domov.

„Postúpte ďalej do vozňa!“ ozve sa hlásenie.

Nikto sa ani nepohne.

Sivý kabát odíde a ja zaujmem jeho miesto hlavne preto, lebo sa teraz môžem držať zábradlia a necítim na šiji DNA neznámeho muža. Moja kabelka sa ocitne za mnou, tak ju potiahnem pred seba. Dvaja japonskí turisti majú na hrudiach obrovské ruksaky, ktoré zaberajú miesto ďalších dvoch ľudí. Žena na druhej strane vozňa si všimne, že na nich hľadím, zachytí môj pohľad a urobí solidárnu grimasu. Na okamih sa jej zadívam do očí, potom sklopím zrak na svoje nohy. Topánky okolo mňa sú rôznorodé – pánske sú veľké a lesknú sa pod pásikavými nohavicami, dámske sú pestrofarebné, majú vysoké podpätky a prsty natlačené do nemožne úzkych špičiek. Medzi nohami vidím nepriehľadné čierne nylonky končiace v žiarivo bielych teniskách. Ich majiteľka je skrytá, ale predstavujem si, že má čosi vyše dvadsať, zá-

vratne vysoké kancelárske ihličky má strčené vo veľkej taške alebo v zásuvke v práci.

Cez deň nikdy nenosím vysoké podpätky. V podstate som sa nevyzula zo šnurovacích topánok, odkedy som otehotnela a čakala Justina, a pri pokladnici v Tesco ani pri prehovárání batolaťa, aby stúpalo do kopca, nemajú podpätky čo hľadať. Teraz som už dosť stará, aby som mala rozum. Hodinu trávim vo vlaku cestou do práce, hodinu cestou domov. Potkynam sa na rozbitých eskalátoroch, kľučkujem medzi buginami alebo bicyklami. A prečo? Aby som mala nohy v lodičkách osem hodín pod kancelárskym stolom? Odložím si lodičky na sviatky. Do práce nosím rovnošatu pozostávajúcu z čiernych nohavíc a rôznych strečových topov, ktoré netreba žehliť, a toto oblečenie je dosť elegantné, aby som v ňom mohla chodiť do práce. V spodnej zásuvke mám sweater na rušné dni, keď sa dvere stále otvárajú a teplo uniká s každým nádejnym klientom.

Vlak zastane a pretlačím sa von na nástupište. Odtiaľto chodievam nadzemnou dopravou, a hoci je často rovnako nabitá, mám ju radšej. V podzemí som nesvoja, nemôžem dýchať, hoci viem, že to je len v mojej hlave. Snívam o práci, kam by som mohla chodiť peši, ale to sa mi nikdy nepodarí – jediné slušne platené pracovné miesta sú v centre mesta, jediné bývanie, na ktoré si človek môže vziať hypotéku, je na jeho okraji.

Musím na vlak čakať a zo stojana pri automate na cestovné lístky si vezmem *London Gazette*. Titulky sú patrične pochmúrne, veď je piatok 13. novembra. Polícia odhalila ďalší plánovaný teroristický útok – na prvých troch stranách sú fotky výbušnín, ktoré našli v byte v severnom Londýne. Pozerám na fotky fúzatých zatknutých mužov a prejdem na miesto pri tabuľke, keď sa otvoria dvere na vozni. Vďaka tomu, že starostlivo zaujmem správne miesto, môžem vkľz-

nuť do svojho obľúbeného kútika, prv než je vozeň nabitý. Na samý koniec uličky, kde sa môžem oprieť o sklený panel. Zvyšok vozňa sa rýchlo zaplní a poobzerám sa po stojacich ľuďoch, odľahne mi, že nevidím nijakého starčeka ani tehotnú ženu. Hoci mám topánky na nízkych podpätkoch, nohy ma bolia, lebo som takmer celý deň stála pri registračkách. Nie je mojou úlohou zakladať papiere na miesto. Má to na starosti dievčina, ktorá xeroxuje detaily nehnuteľností a má udržiavať poriadok v registračkách, ale odišla na dva týždne na Malorku a dnes som zistila, že to nerobila už celé týždne. Našla som bytové priestory medzi nebytovými a ponuky na predaj zmiešané s ponukami na prenájom. Dopusť som sa chyby a povedala som to nahlas.

„Bude dobre, ak v tom urobíš poriadok, Zoe,“ povedal Graham. A tak som sa nevenovala objednávaníu prehliadok, ale stála som v prievane na chodbe pred Grahamovou kanceláriou a ľutovala som, že som otvorila ústa. Pracovať vo firme Hallow & Reed nie je zlé. Pôvodne som tam chodila raz do týždňa a viedla účtovníctvo, potom vedúca kancelárie odišla na materskú a Graham mi navrhol, aby som nastúpila na jej miesto. Som účtovníčka, nie osobná asistentka, ale ponúkli mi slušný plat, a keďže som v tom čase stratila pár klientov, chopila som sa príležitosti. Prešli tri roky a stále som tam.

Keď dorazíme ku Canada Water, vozeň sa vyprázdni a ľudia, ktorí stoja, sa rozhodli stáť z vlastnej vôle. Muž sediaci vedľa mňa má nohy tak naširoko rozkročené, že ja musím nohy vytočiť nabok, a keď pozriem na cestujúcich oproti, dvaja iní muži sedia rovnako. Je to vedomé? Alebo je za tým vrodená túžba chlapov byť väčší ako ostatní? Žena na sedadle predou mnou posunie nákupnú tašku a začujem neomylné cinknutie vínovej fľaše. Dúfam, že Simon strčil fľašu do chladničky – bol to dlhý týždeň a teraz netúžim po inom, len schúliť sa na pohovke a pozerať televíziu.

V *London Gazette* sa bývalý finalista súťaže *X Factor* sťažuje, že naňho „dolieha sláva“ a väčšiu časť strany venujú debate o práve na súkromie. Čítam, ale slová nevnímam, len pozerám na fotky a prebehnem pohľadom titulky, aby som bola v obraze. Nespomínam si, kedy som naposledy čítala celé noviny alebo si pozrela v televízii správy od začiatku do konca. Pri raňajkách zachytím útržky Sky News alebo cestou do práce si prečítam titulky v novinách ponad niečie plece.

Vlak zrazu zastane medzi stanicami Sydenham a Crystal Palace. Na druhej strane vozňa si ktosi frustrovane vzdychne, ale nenamáham sa pozrieť kto. Už je tma, a keď hľadím do okien, vidím len svoju tvár, ešte bledšiu než v skutočnosti a pokropenú dažďom. Zložím si okuliare a pošúcham si preliačiny, ktoré mi po nich zostali na koreni nosa. Počujeme praskanie hlásenia, ale je také tlmené a poznačené prízvukom, že nikto nevie, o čo ide. Môže to byť čokoľvek od zlyhania signalizácie po telo na koľajach.

Dúfam, že nejde o telo. Myslím na pohár vína a na to, že Simon mi masíruje chodidlá na pohovke, potom sa cítim previniť, že myslím na svoje pohodlie, nie na nejakého chudáka samovraha. Som si istá, že nejde o telo. Telá tam bývajú v pondelok ráno, nie v piatok večer, keď je práca ďaleko a čakajú nás blažené dva dni voľna.

Zaškrípu brzdy a zavládne ticho. Nech ide o čokoľvek, chvíľu sa zdržíme.

„To nie je dobré znamenie,“ poznamená muž vedľa mňa.

„Hm,“ zamrmlm nezáväzne. Ďalej prevraciam novinové stránky, ale šport ma nezaujíma a na konci sú samé inzeráty a divadelné recenzie. Týmto tempom prídem domov až po siedmej, na večeru sa budeme musieť uskromniť s niečím ľahkým, nemôžem upiecť kura, ako som plánovala. Cez týždeň varí Simon, ja varím v piatok večer a cez víkend. Keby

som ho požiadala, varil by aj vtedy, ale to som nechcela. Nemôžem od neho vyžadovať, aby varil pre nás a pre moje deti každý večer. Možno kúpim niečo v samoobslužnej reštaurácii.

Preskočím ekonomickú rubriku a pozriem na krížovku, ale nemám pri sebe pero. A tak čítam inzeráty a premýšľam, že možno uvidím nejakú prácu pre Katie – alebo aj pre seba, hoci viem, že nikdy neodídem z firmy Hallow & Reed. Platia mi dobre a viem, čo robím, a nebyť môjho šéfa, bolo by to dokonalé. Zákazníci sú väčšinou milí. Ide hlavne o začínajúce firmy, ktoré hľadajú kancelárie, alebo o firmy, ktorým sa darí a hľadajú väčšie priestory. Nemáme veľa obytných priestorov, ale byty nad obchodmi vyhovujú mladým ľuďom, čo si hľadajú ubytovanie prvý raz alebo majú nízky príjem. Dosť často mám dočinenia s čerstvo rozvedenými alebo opustenými manželmi. Keď sa mi to zdá vhodné, niekedy im hovorím, že viem, čo prežívajú.

„Dopadlo to dobre?“ spytujú sa vždy ženy.

„Nič lepšie som nemohla urobiť,“ odvetím sebaisto. Presne to chcú počuť.

Nehľadám prácu pre devätnásťročnú dievča, čo chce byť herečkou, ale zahnem rožtek na stránke s inzerátom firmy, čo hľadá manažérku. Neškodí vedieť, čo je v ponuke. Chvíľu si predstavujem, ako vojdem do kancelárie Grahama Hallowa, podám mu výpoveď a poviem, že už mám dosť toho, že sa ku mne správa ako k špine. Potom pozriem na plat, ktorý ponúkajú, a pripomeniem si, ako dlho mi trvalo, kým som sa prepracovala k platu, z ktorého sa dá vyžiť. Nehovorí sa, že lepší vrabec v hrsti?

Na posledných stránkach *Gazette* sú samé inzeráty na financie a nebankové pôžičky. Úmyselne sa vyhýbam inzerátom na pôžičky – vzhľadom na tie úrokové sadzby by človek musel byť šialený alebo zúfalý – a pozriem na spodok stránky, kde sú inzeráty na erotické služby alebo telefonické chaty.

Vydatá žena hľadá partnera na diskkrétne neformálne stretnutia. Pošlite sms v tvare ANJEL na číslo 69998 na zaslanie fotky.

Zvraším nos skôr nad závratnou sumou za esemesku, než nad ponúkanými službami. Kto som, aby som posudzovala, čo robia iní? Už chcem obrátiť stránku, zmierená s tým, že si prečítam o včerajších futbalových zápasoch, keď zbádám inzerát pod Anjelom.

Na sekundu sa mi zazdá, že ma klame zrak, silno žmurknem, ale nič sa nezmení.

Som taká zaujatá tým, čo vidím, že si ani nevšimnem, keď sa vlak znova pohne. Zrazu vyrazí a mňa hodí nabok, takže automaticky vystriem ruku a opriem sa o susedovo stehno.

„Prepáčte!“

„To nič, nič sa nestalo.“ Usmeje sa a ja sa donútim opäťovať mu úsmev, ale srdce mi divo búši a ohromene hľadím na inzerát. Je pri ňom uvedené rovnaké upozornenie o cene telefonických hovorov a číslo sa začína 0809. Webová adresa je www.najditupravu.com. No ja hľadím na fotku. Je zostrihaná, ale jasne vidieť blond vlasy a kúsok ramienka čierneho topu. Žena je staršia než ostatné, čo ponúkajú erotické služby, ale fotka je taká zrnitá, že je ťažké odhadnúť presný vek.

Ibaže ja viem, koľko má žena rokov. Viem, že má štyridsať. Lebo tá žena v inzeráte som ja.

2

Kelly Swiftová stála v strede vozňa na linke metra Central a naklonila sa nabok, aby udržala rovnováhu, keď vlak vošiel do zákruty. Na Bond Street naskočili do vlaku dve deti, nemohli mať viac ako štrnásť – pätnásť rokov, a predbiehali sa, kto horšie zanaďáva, čo sa bilo s ich prízvukom strednej triedy. Bolo príliš neskoro, aby šli z popoludňajšieho krúžku, vonku už bola tma. Kelly dúfala, že idú domov, nie užiť si večer vonku. Najmä nie v tom veku.

„Do riti posratej!“ Chlapec zdvihol pohľad, a keď uvidel Kelly, zatváril sa rozpačito. Kelly nasadila výraz, ktorý neraz videla na tvári svojej mamy, a tínedžeri zmlkli, silno očerveneli a odvrátili sa, akoby skúmali vnútornú stranu zatvárajúcich sa dverí. Zrejme som dosť stará, aby som im bola matkou, premýšľala lútostivo, keď si odrátala ich vek od tridsiatky. Keby začala skoro... Niektoré jej bývalé spolužiačky mali deti v puberte, Kelly na facebookovú stránku často chodili hrdé rodinné fotky, dokonca dostala od ich detí ponuku na priateľstvo. To je dobrý spôsob, ako ženu donútiť, aby sa cítila stará.

Kelly zachytila pohľad ženy v červenom kabáte na druhej strane vozňa, pochvalne prikývla, keď videla, ako schladila malých darebákov.

Kelly jej s úsmevom opätovala pohľad. „Mali ste dobrý deň?“

„Chvalabohu, že sa končí,“ odvetila žena. „Užime si víkend, však?“

„Ja budem pracovať. Až v utorok mám voľno.“ A budem mať voľno iba deň a potom ďalších šesť dní v kuse, premýšľala som a v duchu zastonala pri tej predstave. Žena sa zhrozila. Kelly len pokrčila plecami. „Nieкто to musí robiť, no nie?“

„Zrejme.“ Keď vlak spomaľoval pred Oxford Circus, žena vykročila k dverám. „Dúfam, že budete mať pokojnú službu.“

Aby si to nezariekla, pomyslela si Kelly. Pozrela na hodinky. Do Stratfordu zostávalo deväť zastávok – vybaví, čo treba, a vráti sa nazad. Doma bude o ôsmej. Možno o pol deviatej. A ráno o siedmej nastúpi znova do vlaku. Zívla a ani sa nenamáhalo zakryť si ústa, rozmýšľala, či má doma niečo na jedenie. Bývala v dome pri Elephant a Castle s tromi inými ženami, ich priezviská poznala iba z účtov za nájomné úhľadne pripichnutých na nástenke v hale, kde si ich raz do mesiaca vyzdvihli. Nájomca chcel z bytu vytľcť čo najviac peňazí a premenil obývačku na spálňu, takže spoločný priestor mali iba v kuchynke. Zmestili sa tam len dve stoličky, ale jej spolubývajúce mali taký rozdielny pracovný čas, že Kelly aj celé dni nikoho nevidela. Žena bývajúca v najväčšej izbe sa volala Dawn a bola zdravotná sestra. Bola mladšia ako Kelly, ale domáckejšie založená a občas nechávala Kelly pri mikrovlnke niečo pod zub s prilepenou ceduľkou *Dobrá chuť!* Pri pomyslení na jedlo jej zaškvrkalo v žalúdku a pozrela na hodinky. Popoludnie mala rušnejšie, než čakala, na budúci týždeň musí zostať o pár hodín dlhšie, inak to nezvládne.

Na Holborne nastúpilo zopár biznismenov a Kelly si ich obzrela skúseným okom. Na prvý pohľad vyzerali všetci rovnako, krátke vlasy, tmavé obleky, príručné kufriky. No dôležité sú detaily, premýšľala Kelly. Skúmala jemný pásik, názov knihy bezstarostne strčenej do tašky, okuliare s kovovým rámom a s jednou bočnicou pokrivenou, hnedý kožený remienok na hodinkách, vyčnievajúci spod bielej bavlnenej košele. Osobné zvláštnosti, vďaka ktorým vytŕčali medzi takmer rovnakými

mužmi. Kelly ich otvorene, nevzrušene skúmala. Len si to cvičím, nezáleží mi na nich, hovorila si a vtedy jeden z nich zdvihol zrak a zistil, že naňho chladne upiera pohľad. Myslela si, že muž sa odvráti, ale on žmurkol a pery sa mu zvltnili v sebavedomom úsmeve. Kelly mu pozrela na ľavú ruku. Ženatý. Uraštený beloch, asi meter osemdesiat, na sánke strnisko, ktoré tam zrejme ešte pred pár hodinami nebolo. Na vnútornej strane kabáta svietila zabudnutá žltá ceduľka z čistiarne. Stál tak vzpriamene, až by bola ochotná staviť sa, že je to bývalý vojak. Pôsobil nenápadne, ale Kelly by ho spoznala, keby sa ešte niekedy stretli.

Spokojne upriamila pozornosť na posledný príväl cestujúcich, ktorí nastúpili na stanici Bank a posúvali sa ďalej, aby si uchytili ešte zopár voľných sedadiel. Takmer každý mal v ruke mobil, hral nejaké hry, počúval hudbu alebo ho len držal, akoby ho mal prirastený k dlani. Na druhom konci vozňa ktosi zdvihol mobil pred seba a Kelly sa inštinktívne odvrátila. Turisti si fotili londýnske metro, aby ho mohli ukázať doma, ale jej sa nepáčila predstava, že bude v pozadí dovolenkových fotiek nejakých neznámych ľudí, zdalo sa jej to čudné.

Bolelo ju plece, lebo keď zbehla dolu po pohyblivých schodoch a dostala sa na nástupište na zastávke Marble Arch, vybrala roh priveľmi tesne a vrazila do steny. Dorazila o pár sekúnd neskôr a zlostilo ju, že modrinu na ramene si urobila zbytočne. Nabudúce bude rýchlejšia.

Vlak zastal na stanici Liverpool Street, na nástupišti netrepeživé davy čakali, kedy sa otvoria dvere.

Kelly sa zrýchлил pulz.

Uprostred toho davu, napoly skrytý vo vrecovitých džínsoch, v mikine s kapucňou a v bejzbalovej šiltovke, stál Carl. Okamžite ho spoznala a hoci túžila čím skôr prísť domov, nedokázala ho nechať bez povšimnutia. Podľa toho, ako splynul s davom, videla, že Carl zazrel Kelly o zlomok sekundy skôr ako ona jeho a netúžil po stretnutí.

Kelly vyskočila z vlaku vo chvíli, keď sa za ňou so syčacím zatvorili dvere. Najprv si pomyslela, že ho stratila, potom zahliadla jeho šiltovku asi desať metrov pred sebou. Nebežal, len sa rýchlo predieral davom cestujúcich odchádzajúcich z nástupišta.

Ak sa Kelly za tých desať rokov cestovania metrom niečo naučila, potom to, že zdvorilosť tam nemá miesto.

„Uhnite!“ kričala, rozbehla sa a predierala sa medzi dvoma staršími turistami ťahajúcimi kufre na kolieskach. „Pozor!“ Ráno ho možno stratila a pritom si vyrobila modrinu na pleci, ale nedovolí mu znova uniknúť. V duchu zablúdila k večeri, ktorá ju, dúfajme, čaká doma, a odhadla, že toto sa pretiahne o ďalšie dve hodiny. Nedá sa nič robiť. Povinnosť volá. Ešte vždy si môže cestou domov kúpiť kebab.

Carl bežal hore eskalátorom. Kelly vedela, že urobil začiatnícku chybu, a rozbehla sa po schodoch. Bolo tam menej turistov a ľahšie sa medzi nimi predieralo než na pohybujúcom sa eskalátore. Keď sa dostala na Carlovu úroveň, horeli jej svaly. Rýchlo sa obzrel ponad ľavé plece, a keď sa dostali nahor, odbočil doprava. Doriti, Carl, pomyslela si. Už som mala byť doma.

S vypätím posledných síl ho dobehla, keď sa chystal prejsť cez turniket, ľavou rukou ho chytila za bundu a pravou mu vykrútila rameno za chrbát. Carl sa chabo pokúsil vytrhnúť, takže stratila rovnováhu a čiapka jej spadla na zem. Kelly si všimla, že ju ktosi zdvihol, a dúfala, že s ňou neutečie. Už mala dosť problémov so skladom, keď minulý týždeň stratila pri šarvátke obušok, nepotrebuje ďalšie ťažkosti.

„Nenastúpil si na výkon trestu, kamoš,“ Kelly sťažka dychčala v zovretí nepriestrelnej vesty. Siahla k opasku, odopla putá, šikovne ich pripla Carlovi na zápästia a skontrolovala, či pevne držia. „Inými slovami zatýkam ťa.“

Vidím ťa. Ale ty ma nevidíš. Si ponorená do svojej knihy, paperbacku s dievčaťom v červených šatách na prebale. Názov nevidím, ale to je jedno, všetky knihy sú rovnaké. Chlapec sa zoznámi s dievčaťom, a ak sa nezoznámi, prenasleduje dievča. A zabije dievča.

Jasne si uvedomujem tú iróniu.

Na ďalšej zastávke využijem príval cestujúcich a presunom sa bližšie k tebe. Zvieraš kožené držadlo uprostred vozňa, knihu máš v druhej ruke, stránky obraciaš skúseným pohybom palca. Teraz som tak blízko, až sa nám dotýkajú kabáty a cítim vanilkovú vôňu tvojho parfumu, ktorá popoludní, keď budeš odchádzať z práce, dávno vyprchá. Niektoré ženy si cez obednú prestávku odskočia na toalety upraviť mejkap a navoňať sa. Ty nie. Keď ťa pozorujem, ako popoludní odchádzaš z práce, tmavosivé očné tiene máš pod očami, rúž na perách zmyjú nespočetné šálky kávy.

Ale aj na konci dlhého dňa si pekná. A to niečo znamená. Niežeby mi išlo o krásu, niekedy ide o exotický zjav, veľké prsia alebo dlhé nohy. Niekedy ide o triedu a eleganciu – na mieru šité tmavomodré nohavice a béžové lodičky –, inokedy o lacnú extravaganciu. Niekedy dokonca o nehanebnosť. Hlavne ide o pestrosť. Aj najlepší steak sa človeku zunuje, keď ho je každý deň.

Kabelku máš väčšiu, než je bežné. Zvyčajne ju máš prevesenú cez plece, ale keď je vlak nabitý – ako o tomto čase –, položíš si ju na dlážku medzi nohy. Je pootvorená, takže

do nej môžem nazrieť. Peňaženka z jemnej hnedej telacej kože so zlatou sponou. Kefa, v ktorej sú zachytené blond vlasy. Nákupná taška úhľadne zrolovaná do klobka. Kožené rukavičky. Dve či tri hnedé obálky sú roztrhnuté a strčené do tašky aj s ich obsahom. Pošta, ktorú si po raňajkách schmatla z rohožky a otvorila, kým si na nástupišti čakala na prvý vlak. Vyrútim krk a usilujem sa prečítať, čo je napísané na najvrchnejšej obálke.

Takže teraz už viem, ako sa voláš.

Niežeby to bolo dôležité – medzi nami dvoma nebude vzťah, v ktorom sú potrebné mená.

Vyberiem mobil a navolím fotoaparát. Namierim ho na teba, palcom a ukazovákom zaostrím na tvoju tvár. Keby si ma niekto všimol, pomyslel by si, že si len robím svojku z cesty vlakom, aby som ju zavesil na Instagram alebo Twitter.

Ticho cvaknem a si moja.

Keď vlak vojde do zákruty, pustiš držadlo a skloníš sa po kabelku, ešte vždy hľadíš do knihy. Keby som ťa nepoznal, takmer by som si myslel, že si ma pristihla, ako sa na teba dívam, a chceš odložiť svoje veci z dohľadu, ale nie je to tak. Táto zákruta jednoducho znamená, že sa blíži tvoja zastávka.

Tá kniha sa ti páči. Zvyčajne prestaneš čítať oveľa skôr. Keď dočítaš kapitolu, strčíš medzi stránky pohľadnicu, ktorú používaš ako záložku. Dnes ešte vždy čítaš, aj keď vlak vchádza na stanicu, aj keď sa predieraš k dverám a mrmleš i desať ráz: „S dovolením“ a „prepáčte“. Čítaš, aj keď ideš k východu, len občas zdvihneš pohľad, aby si sa uistila, že do nikoho nevráziš.

Ešte vždy čítaš.

A ja ťa ešte vždy pozorujem.

3

Môj vlak má konečnú na zastávke Crystal Palace. Keby tam nekončil, možno by som zostala sedieť a civieť na ten inzerát v nádeji, že pochopím, čo to má znamenať. Vystupujem ako posledná.

Dážď sa zmenil na mrholenie, no len čo vyjdem z metra, noviny mám celé mokré a na prstoch mi zostanú stopy čierne. Už sa zotmelo, ale pouličné lampy svietia, a vďaka neónovým nápisom nad desiatkami samoobslužných reštaurácií a obchodov s mobilmi na Anerley Road vidím jasne. Z pouličných lúčok visia farebné žiarovky, ktoré čakajú, že ich na začiatku adventu rozsvieti nejaká celebrita, ale je príliš teplo – a príliš skoro –, aby som dokázala myslieť na Vianoce.

Cestou domov stále hľadím na inzerát, nevšímam si, že zmoknutá ofina sa mi prilepila na čelo. Možno to nie som ja. Možno mám dvojníčku. Kto by dával moju fotku k inzerátu na erotické služby? Určite by si vybrali niekoho mladšieho, príťažlivejšieho. Nie ženu v strednom veku s dvoma veľkými deťmi a pneumatikou na bruchu. Takmer sa nahlas zasmejem. Viem, že vkus je rôzny, ale zrejme je na trhu diera, o ktorej som netušila.

Medzi poľským supermarketom a zámočníctvom sa nachádza Melissina kaviareň. Jedna z Melissiných kaviarní, pripomeniem si. Druhá je v bočnej uličke pri Covent Garden a jej štamgasti vedia, že majú zavolať a objednať si sendviče vopred, aby nemuseli stáť v rade a vyhli sa turistom, ktorí sa rozhodujú, či panini stoja za to, aby čakali. Človek by si myslel, že podnik pri Covent Garden bude čosi ako tlačiareň peňazí, ale

vysoké nájomné znamená, že za tých päť rokov, čo je kaviareň otvorená, mala čo robiť, aby profitovala. Na druhej strane, kaviareň s odlupujúcou sa omietkou a v pochybnej štvrti je doslova zlatá baňa. Tento podnik tu bol už celé roky, prv než ho kúpila Melissa a dala nad dvere svoje meno. Je to jedno z tých skrytých tajomstiev mesta, ktoré sa občas zjavia v turistických sprievodcoch. *Najlepšie raňajky v južnom Londýne*, hlása oxe-roxovaný článok prilepený lepiacou páskou pri dverách.

Chvíľu stojím na druhej strane cesty, aby som mohla nevidená pozorovať kaviareň. Okná sú po okrajoch orosené, pripomínajú nezaostrenú fotografiu z osemdesiatych rokov. V strede za barom muž umýva zvnútra plexisklovú vitrínu. Na sebe má zásteru zloženú napoly a uviazanú okolo pása ako parížsky čašník, nemá ju pretiahnutú cez hlavu. V čiernom tričku a so strapatými tmavými vlasmi, akoby práve vstal z postele, vyzerá až priveľmi príťažlivo na prácu v kaviarni. Je pekný? Viem, som zaujatá, ale myslím, že je.

Vykročím cez cestu a šofér autobusu mi naznačí, aby som prešla. Zvonec nad dverami kaviarne zacinká a Justin zdvihne pohľad.

„Čau, mami.“

„Ahoj, srdiečko.“ Obzerám sa, či uvidím Melissu. „Si tu sám?“

„Melissa je v Covent Garden. Manažérka ochorela, tak to tu nechala na mňa.“ Hovorí bezstarostne, tak sa aj ja usilujem tváriť bezstarostne, ale zaplaví ma príval hrdosti. Vždy som vedela, že Justin je dobrý chlapec, len potrebuje, aby mu niekto dal šancu. „Ak vydržíš päť minút,“ preperie utierku v antikorovom dreze za sebou, „pôjdem s tebou domov.“

„Chcela som niečo kúpiť na večeru. Predpokladám, že fritéza je vypnutá.“

„Len pred chvíľou som ju vypol. O chvíľu môžeš mať hranolčky hotové. A zostali tu nejaké párky, ktoré musím vy-

hodiť, ak sa nezjedia dnes. Melissa nebude mať nič proti, ak si ich vezmeme domov.“

„Zaplatím za ne,“ namietnem. Nechcem, aby sa Justin dal uniesť, keď ho dočasne poverili zodpovednosťou.

„Fakt nebude mať nič proti.“

„Zaplatím,“ vyhlásim rázne a vyberiem peňaženku. Pozriem na tabuľu a vyrátam cenu za štyri párky a hranolčky. Má pravdu, keby tu bola Melissa, dala by nám ich zadarmo, ale nie je tu a v našej rodine platíme za jedlo.

Keď odchádzame ďalej od stanice, obchody a podniky rednú a namiesto nich sa zjavia rady rodinných domov. Niektoré sú zadebnené a sú na nich sivé kovové rolety, čo znamená, že neplatičom zhabali majetok, predné dvere sú pomalované červenými a oranžovými grafitmi, čo vyzerajú ako ohňostroje. V našom rade domov je to rovnaké – na dome o trojo dverí ďalej chýbajú škridly a na oknách je pribitá hrubá preglejka – nájomné domy spoznať podľa upchatých odtokov a flakatej omietky. Na konci radu sú dva domy v súkromnom vlastníctve – Melissina a Neilova na najlepšom mieste na konci radu a hneď vedľa stojí môj dom.

Justin sa prehrabáva v batohu a hľadá kľúče, ja stojím na chodníku pri plote okolo pozemku, čo sa s prižmúrením oka dá nazvať predzáhradka. Spomedzi mokrého štrku vytŕča burina, jedinou ozdobou tu je solárna lampa v tvare starodávneho lampáša, ktorá vydáva tlmené žlté svetlo. Aj Melissina predzáhradka je vysypaná štrkom, ale nevidím tam nijakú burinu a po oboch stranách dverí stoja dva kvetináče s dokonale špirálovito zostrihaným krušpánom. Pod oknom obývačky sú tehly svetlejšie ako inde, Neil tam zoškral grafity, ktoré nastriekal ktosi úzkoprsý s výhradami voči rasovo zmiešanému manželstvu.

V našom dome sa nikto nenamáhal zatiahnuť závesy na oknách v obývačke, takže vidím, ako si Katie pri jedálenskom

stole lakuje nechty. Kedysi som trvala na tom, aby sme jedávali všetci spolu pri stole, rada som využívala tú príležitosť, aby som si vypočula, čo robili v škole. Keď sme sa sem nasťahovali, iba vtedy som mala pocit, že to zvládame aj bez Matta. Naša trojčlenná rodinka si o šiestej večer sadla k spoločnému jedlu.

Cez okno – zanesené vždy prítomnou vrstvou špiny, ktorá sa usadí na skle, ak dom stojí pri rušnej ceste – vidím, že Katie si urobila miesto na manikúru medzi časopismi, kôpkou úctov a košom na bielizeň, ktorý sa ktovie prečo ocitol na stole. Občas odpracem neporiadok, aby sme sa mohli v nedeľu spolu naobedovať, ale onedlho nás príval papierov a igelitiek znova vytlačí na pohovku pred televízorom a jedlo máme na kolenách.

Justin otvorí dvere a spomeniem si, aké to bolo, keď boli deti ešte malé a pribehli ma privítať, len čo som prišla z práce domov, akoby ma nevideli celé mesiace, akoby som osem hodín neukladala tovar na police v Tesco. Keď boli staršie, zašla som do susedného domu a poďakovala som sa Melisse, že ich postrážila po vyučovaní. Deti tvrdili, že sú už na to staré, ale tajne to zbožňovali.

„Haló?“ zakričím. Z kuchyne vyjde Simon s pohárom vína. Podá mi ho a pobožká ma na pery, rukou ma objíma okolo pása a privinie si ma. Podám mu igelitku z Melissinej kaviarne.

„Uhnite, vy dvaja.“ Katie vyjde z obývačky, prsty má rozťahnuté, máva rukami vo vzduchu. „Čo je na večeru?“ Simon ma pustí a odnesie tašku do kuchyne.

„Párky a hranolčeky.“

Zvrátiť nos a zastavím ju, prv než začne stonať, že to má veľa kalórií. „V chladničke je zelenina, môžeš si k tomu dať šalát.“

„To ti nepomôže k štíhlym členkom,“ poznamená Justin. Katie mu štvuchne do ramena, on sa zvrtnie a vybehne hore, berie dva schody naraz.

„Nechcete sa už správať ako dospelí?“ Katie má deväťnásť rokov a konfekčnú veľkosť tridsaťšesť, nezostalo ani stopy po buclatosti, ktorá ju trápila pred pár rokmi. A nemá tučné členky. Podídem k nej, aby som ju objala, potom si spomeniem na jej nechty a pobožkám ju na líce. „Mrzí ma to, srdiečko, ale som zničená. Starý dobrý fastfood ti nemôže uškodiť – všetko s mierou, dobre?“

„Aký si mala deň, zlatko?“ spýta sa Simon a ide za mnou do obývačky. Zvalím sa na pohovku, na chvíľu zavriem oči a vzdychnem, cítim, ako sa uvoľňujem.

„Ušlo to. Najhoršie bolo, že Graham mi prikázal zakladať fascikle do kartotéky.“

„To nie je tvoja práca,“ podotkne Katie.

„Ani čistenie záchoda a hádaj, čo som musela robiť včera?“

„Uf, ten chlap je hrozný magor.“

„Nemala by si mu to trpieť.“ Simon si prisadne ku mne. „Sťažuj sa na to.“

„Komu? Je to jeho firma.“ Graham Hallow patrí k ľuďom, ktorí si posilňujú ego znevažovaním ľudí okolo seba. Viem to, a preto ma to netrápi. Väčšinou.

Rozhodla som sa zmeniť tému a vzala som z konferenčného stolíka *London Gazette*, čo som tam odhodila. Noviny sú ešte vždy vlhké a tlač sčasti rozmazaná, ale preložim ich napoly, aby bolo vidieť inzeráty na eskortné služby a erotické chaty. Ukážem im to.

„Mami! Prečo si prezeráš inzeráty eskortných služieb?“ zasmeye sa Katie. Nanesie si na nechty poslednú vrstvu laku a opatrne ho zatvorí, potom sa vráti k stolu a strčí ruky pod ultrafialovú lampu, aby posúdila výsledok.

„Možno chce vymeniť Simona za novší model,“ nadhodí Justin, keď vojde dnu. Prezliekol sa z čierneho trička a džínsov, v ktorých bol v práci, do sivých teplákov a mikiny. Nohy

má bosé. V jednej ruke drží mobil, v druhej tanier s párkami a hranolčekmi.

„To nie je smiešne,“ poznamená Simon. Vezme mi z rúk noviny. „Ale vážne, prečo si prezeráš erotické inzeráty?“ Zvraští čelo a na tvári sa mu mihne tieň. Zagánim na Justina. Simon je odo mňa o štrnásť rokov starší, hoci keď sa niekedy dívam do zrkadla, mám dojem, že ho dobieham. Okolo očí mám vrásky, ktoré som v tridsiatke nemala, a pokožka na krku mi začína ovísať. Nikdy som nemala problém s vekovým rozdielom medzi nami, ale Simon o tom často hovorí, a preto viem, že jeho to trápi. Justin si to uvedomuje a využíva každú príležitosť, aby doňho rypol. Nie som si istá, či chce podpichnúť Simona, alebo mňa.

„Nemyslíš, že tá žena vyzerá ako ja?“ Ukážem na spodný inzerát pod službami Anjela. Justin sa nakloní ponad Simonovo plece a Katie odíde od ultrafialovej lampy, aby sa na to pozrela. Chvíľu všetci bez slova hľadíme na inzerát.

„Nie,“ povie Justin v tej istej chvíli, ako Katie vyhlási: „Trochu.“

„Ty nosíš okuliare, mami.“

„Nie vždy,“ podotknem. „Niekedy nosím kontaktné šošovky.“ Hoci si nespomínam, kedy som ich mala naposledy. Nikdy ma netrápilo, že nosím okuliare, a tie, čo mám teraz, sa mi celkom páčia, s tým hrubým čiernym rámom vyzerám ako usilovná študentka, v škole som tak nikdy nepôsobila.

„Možno si z teba niekto vystrelil,“ súdi Simon. „Najditupravu.com – myslíš, že ťa niekto prihlásil do zoznamky zo žartu?“

„Kto by také čosi robil?“ Pozriem na deti, rozmýšľam, či sa na seba veľavýznamne pozerú, ale Katie sa tvári rovnako zmätene ako ja a Justin sa už znova venuje hranolčekom.

„Zavolala si na to číslo?“ spýta sa Simon.

„Za libru päťdesiat za minútu? To nemyslíš vážne.“

„Si to ty?“ chce vedieť Katie. V očiach sa jej mihne šibalstvo. „Veď vieš, aby si si zarobila čosi bokom. No tak, mami, nám to môžeš povedať.“

Ten nepríjemný pocit, ktorý som mala, keď som prvý raz uvidela ten inzerát, pomaly ustupuje a zasmejem sa. „Pochybujem, že by mi niekto zaplatil libru päťdesiat za minútu, srdiečko. Ale vyzerá celkom ako ja, nezdá sa vám? Dost ma to vykoľajilo.“

Simon vyloví z vrecka mobil a pokrčí plecami. „Stavím sa, že to je len žartík – darček k narodeninám.“ Nastaví na mobile hlasný hovor a vyľuká číslo. Je to absurdné – všetci sa tlačíme okolo *London Gazette* a voláme na erotickú linku.

„Volané číslo neexistuje.“

Uvedomím si, že som zatajila dych.

„Teda tak je to,“ Simon mi podá noviny.

„Ale čo tam robí moja fotka?“ nedá mi to pokoj. Moje narodeniny sú ďaleko a neviem si predstaviť, komu by sa zdalo vtipné prihlásiť ma do zoznamky. Napadne mi, že by to mohol byť niekto, kto nemá rád Simona, niekto, kto chce medzi nami vyvolať problémy. Matt? Tú myšlienku zavrhnem, len čo mi skrsne v hlave.

Inštinktívne stisnem Simonovi rameno, hoci sa mi nezdá, že by ho ten inzerát trápil.

„Mami, vôbec sa na teba nepodobá. Je to len nejaká stará vrana s vyrastenými korenkami,“ vyhlási Justin.

To je tuším lichôtko, preblesne mi hlavou.

„Jus má pravdu, mami,“ Katie znova pozrie na inzerát. „Trochu sa na teba podobá, ale kopa ľudí sa na niekoho podobá. U nás v práci je baba, ktorá akoby Adele z oka vypadla.“

„Zrejme máš pravdu.“ Naposledy pozriem na inzerát. Žena na tej fotke nepozera priamo do objektívu a rozlíšenie je také mizerné, až ma prekvapuje, že ju použili do inzerátu.

Podám noviny Katie. „Vyhod' to do koša na papier, prosím ťa, a keď už budeš na nohách, prines nám všetkým jedlo.“

„A čo moje nechty?“ zvolá.

„A čo moje nohy?“ zakontrujem.

„Ja to urobím,“ ponúkne sa Justin. Odloží svoj tanier na konferenčný stolík a vstane. So Simonom na seba prekvapene pozrieme a Justin prevráti oči. „Čo je? Nikdy som doma nepomáhal?“

Simon sa zasmee. „A ako to teda je?“

„Strč sa do riti, Simon. Prines si večeru sám.“

„Prestaňte, vy dvaja,“ vyštekнем. „Páni, niekedy neviem, kto je dieťa a kto rodič.“

„Presne o to mi ide, on nie je...“ začne Justin, ale keď vidí, ako sa tvárim, stíchne. Držíme tanieri na kolenách, sledujeme televíziu a hádame sa o diaľkový ovládač, vtom zachytím Simonov pohľad. Žmurkne na mňa, je to len krátka chvíľa súkromia v chaotickom živote s dvoma dospelými deťmi.

Keď na tanieroch zostane len masť, Katie si oblečie kabát.

„Hádam len teraz nejdeš von?“ ozvem sa. „Už je deväť.“ Zdrvivúco na mňa pozrie. „Je piatok večer, mami.“

„Kam ideš?“

„Do mesta.“ Vidí, ako sa na ňu dívam. „Pôjdeme so Sophie taxíkom. Nie je to iné, ako keď sa vraciam neskoro večer z práce.“

Chcem povedať, že je to iné. Čierna sukňa a biela blúzka, ktorú Katie nosí ako čašníčka, je oveľa menej provokatívna než priliehavé šaty, ktoré má teraz na sebe. Keď má vlasy zviazané do chvosta, vyzerá sviežo a nevinne, zato dnešný strapatý účes je sexi. Chcem povedať, že je priveľmi namejkapovaná, podpätky má priveľmi vysoké a nechty priveľmi červené.

Samozrejme, nič nepoviem. Lebo aj ja som kedysi mala devätnásť a som dosť dlho matkou, aby som vedela, kedy si mám nechať názor pre seba.

„Dobre sa zabav,“ poviem, ale neubránim sa poznámke: „Dávaj si pozor. Buďte stále spolu. A nenechaj svoj pohár bez dozoru.“

Katie ma pobožká na čelo, potom sa obráti k Simonovi. „Prihovor sa za mňa, dobre?“ kývne hlavou ku mne, ale usmieva sa, a prv než vyjde z dverí, žmurkne na mňa. „Sekajte dobrotu, vy dvaja,“ zakričí. „A ak neviete sekať dobrotu, dávajte na seba aspoň pozor!“

„Neviem si pomôcť,“ poznamenám, keď odíde, „bojím sa o ňu.“

„Viem, že sa bojíš, ale má hlavu na správnom mieste.“ Simon mi stisne koleno. „To má po mame.“ Pozrie na Justina rozvaleného na pohovke, mobil má pár centimetrov od tváre. „Ty nejdeš von?“

„Som švorc,“ odvetí Justin a neodtrhne pohľad od modro-bielych okienok rozhovoru. Z miesta, kde sedím, na text nedovidím. Medzi teplákmi a mikinou sa mu červenie kúsok boxeriek, na hlave má kapucňu, hoci je vnútri.

„Nedáva ti Melissa v piatok plat?“

„Povedala, že mi prinesie prachy cez víkend.“

Justin robí v kaviarni od začiatku leta, keď som sa takmer vzdala nádeje, že si nájde inú prácu. Bol na niekoľkých pohovoroch – jeden v hudobniách, druhý v drogérii –, no len čo zistili, že má v registri trestov záznam za krádež, bol koniec.

„To je pochopiteľné,“ poznamenal vtedy Simon. „Nijaký zamestnávateľ nechce riskovať, že prijme niekoho, kto mu vyrabuje kasu.“

„Mal štrnásť rokov!“ Neubránim sa, musím ho brániť. „Jeho rodičia sa práve rozviedli a prestúpil na inú školu. Nie je nijaký kriminálnik.“

„Ale aj tak.“

Nechala som to tak. Nechcela som sa hádať so Simonom. Na papieri bol Justin možno odsúdený na nezamestnanosť,

ale keby ste ho poznali... Šla som s prosíkom za Melissou. „Môže roznášať jedlo domov,“ navrhla som. „Rozdávať le-táky. Čokoľvek.“

Justin nikdy nebol študijný typ. Nečítal knihy ako iné deti v prípravnej triede – do ôsmich rokov nepoznal abecedu. Keď bol starší, mala som problémy dostať ho do školy, podchody pre chodcov a nákupné strediská ho lákali viac než trieda. Zo strednej školy odišiel s certifikátom z IT a so záznamom za krá-dež. Vtedy už učitelia vedeli, že je dyslektik, ale bolo neskoro.

Melissa na mňa zamyslene pozrela. Napadlo mi, či som neprekročila hranice priateľstva a nezahnala ju do kúta.

„Môžem ho zamestnať v kaviarni.“

Nenachádzala som slová. Ďakujem sa mi zdalo slabé.

„Dostane minimálny plat a prijemem ho na trojmesač-nú skúšobnú dobu,“ vyhlásila Melissa rázne. „Bude robiť od pondelka do piatka, striedavo dlhé a krátke zmeny. Ob-čas musí vypomáhať cez víkend.“

„Máš to u mňa,“ zamrmlala som.

Len mávla rukou. „Na čo sú priateľky?“

„Možno by si mohol mame prispievať na nájomné, keď už máš prácu,“ nadhodí Simon. Ostro naňho pozriem. Simon sa mi nemieša do výchovy detí. Nikdy sme sa o tom nemu-seli rozprávať. Keď som sa zoznámila so Simonom, deti mali osemnásť a štrnásť rokov. Boli takmer dospelé, aj keď sa tak nesprávali. Nepotrebovali nového otca a, chvalabohu, Si-mon sa nikdy nepokúšal hrať na ich otca.

„Od Katie si nepytaš príspevok na nájomné.“

„Je mladšia ako ty. Máš dvadsaťdva rokov, Justin, si dosť starý, aby si stál na vlastných nohách.“

Justin sa v mihu postaví. „Ty máš ale drzosť, doriti. Čo keby si ty platil nájomné, prv než ma začneš poučovať, čo mám robiť?“

Neznášam to. Dvaja chlapi, ktorých ľúbim, a idú si po krku.

„Justin, tak sa so Simonom nerozprávaj.“ Nerozhodla som sa vedome chytiť stranu Simonovi, no len čo som to povedala, videla som, že Justin sa zatváril, akoby som ho zradila. „Len ti to navrhol. Nechcem od teba príspevok na nájomné.“ Nikdy by som to nechcela a je mi jedno, či si ľudia myslia, že som príliš mäkká. Nikto ma k tomu nedonúti. Aj keby som Justinovi účtovala minimálnu cenu za stravu a ubytovanie, nezostalo by mu takmer nič. Ako by z toho vyžil a pritom si odložil čosi do budúcnosti? Keď som odišla z domu, bola som mladšia než Katie, nemala som nič, len kufor s oblečením, veľké brucho a v ušiach mi znelo sklamanie rodičov. Chcem, aby moje deti mali čosi viac.

Simon to nenechá len tak. „Hľadáš si prácu? Tá kaviareň je fajn, ale ak si chceš kúpiť auto a zaplatiť byt, budeš potrebovať viac, než ti môže zaplatiť Melissa.“

Nechápem, čo to doňho vošlo. Nie sme bohatí, ale darí sa nám celkom dobre. Nepotrebujeme peniaze od detí.

„Ocko mi povedal, že mi dá prachy na auto, keď si urobím vodičský.“

Cítim, že Simon vedľa mňa sa naježí ako vždy, keď je reč o Mattovi. Niekedy ma jeho reakcia podráždi, ale častejšie ma zohreje pri srdci. Mattovi zrejme ani na um nezišlo, že sa niekomu môžem zdať príťažlivá, páči sa mi, že Simonovi na mne záleží a žiarli.

„To je od tvojho otca milé,“ odvetím rýchlo, lojálnosť k Justinovi ma núti povedať čosi – čokoľvek –, čo ho povzbudí. „Možno by si si mohol urobiť taxikársku licenciu.“

„Nemienim byť do konca života taxikárom ako on, mami.“

Keď bol Justin mladší, boli sme si blízki, ale nikdy mi neodpustil, že som opustila Matta. Keby vedel všetko, myslím, že by zmenil svoj postoj, ale nechcela som, aby deti mali zlú mienku o svojom otcovi. Nechcela som, aby ich to ranilo ako mňa.

Žena, s ktorou Matt spáva, je vekovo čosi medzi mnou a Katie. Človek sa niekedy sústreďí na smiešne detaily. Nikdy som ju nevidela, ale mučila som sa predstavami, ako vyzerá, v duchu som videla, ako jej môj manžel blúdi rukami po dvadsaťtiročnom tele bez strií.

„Žobráci si nemôžu preberať,“ vyhlási Simon. „Je to dobrý džob.“

Prekvapene naňho pozriem. V minulosti znevažoval Matta, že nie je ctižiadostivý. Mierne ma podráždi, keď si spomeniem, ako tú prácu označil za „džob skrachovancov“, a teraz sa mu zdá dobrá pre môjho syna. Matt študoval na vysokej škole strojárinu. Všetko sa zmenilo vo chvíli, keď som zistila, že mi mešká menštruácia a môže to znamenať iba jedno. Matt nechal školu a v ten istý deň si našiel prácu. Bola to manuálna práca na stavbe, ale plat bol celkom dobrý. Keď sme sa zobrali, urobil si taxikárske skúšky a jeho rodičia nám dali ako svadobný darček peniaze na jeho prvý taxík.

„Kaviareň nateraz stačí,“ poviem. „Časom sa určite nájde niečo lepšie.“

Justin nezrozumiteľne zahundre a vyjde z izby. Poberie sa hore, a keď si ľahne ako zvyčajne, počujem vrzganie posteľe. Leží s hlavou nadvihnutou akurát toľko, aby videl na monitor laptopu.

„Takýmto tempom tu bude bývať do tridsiatky.“

„Chcem, aby bol šťastný, to je všetko.“

„Je šťastný,“ poznamená Simon. „Je šťastný, že ťa môže žmýkať.“

Zahryznem si do jazyka. Nebolo by to fér. To ja som vyhlásila, že nechcem, aby Simon platil nájomné. Dokonca sme sa preto pohádali, ale neustúpila som. Delíme si výdavky na jedlo a účty a Simon mňa aj deti často pozýva na výlety a večere v reštauráciách. Je až priveľmi veľkorysý. Máme spoločný bankový účet a nikdy sme sa nehádali, kto za čo zaplatí.